

bardziej skuteczny sposób z przedsiębiorstwami zajmującymi solidną pozycję na rynku, co w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości prowadzi do naruszenia swobody przedsiębiorczości. Tego rodzaju ustalenie stawek i warunków przewozowych nie jest zgodne z art. 96 ust. 2 TFUE (o ile Komisja nie udzieliła koniecznego zezwolenia), a także nie służy ochronie wrażliwych sektorów gospodarczych i odległych regionów, podczas gdy ustalenie przez państwo greckie wyłącznie dolnych granic stawek opłat za przewóz paliw płynnych pojazdami handlowymi nie jest zgodne z regułami wolnej konkurencji i w związku z tym musi zostać natychmiast uchylone.

Co więcej, Komisja utrzymuje, że ustawa nr 3054/2002 upoważnia rząd grecki do kontrolowania liczby samochodów cystern używanych prywatnie w ruchu oraz że sporny przepis narusza zatem swobodę przedsiębiorczości (art. 49 TFUE), stanowiąc część zbioru przepisów prawa greckiego, które ostatecznie mają nie tylko na celu zachowanie zamkniętego charakteru zawodu przewoźników produktów ropopochodnych, ale również utrzymanie siły rynkowej przedsiębiorstw prowadzących działalność na wspomnianym rynku. Ustalenie w drodze administracyjnej liczby samochodów cystern przedsiębiorstw, które handluje produktami ropopochodnymi, nie jest konieczne do dostosowania tych przedsiębiorstw do warunków rynkowych ani nie jest uzasadnione względami bezpieczeństwa publicznego (drogowego) i zdrowia publicznego.

Komisja podnosi, że Republika Grecka nie przedstawiła wystarczających wyjaśnień i dowodów, aby uzasadnić przyjęcie wskazanych powyżej ograniczeń, w związku z czym art. 4 ustawy nr 383/1976, art. 6 i 7 ustawy nr 3054/2002 wraz z odpowiednimi ministerialnymi rozporządzeniami wykonawczymi i ustaleniem stałych opłat (w obrębie określonych progów) za usługi przewozowe świadczone przez pojazdy handlowe naruszają art. 49 (ex art. 43 TWE) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) w dniu 8 lipca 2010 r. — A. Salemink przeciwko Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV)

(Sprawa C-347/10)

(2010/C 246/53)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: A. Salemink

Strona pozwana: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV)

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy prawa Wspólnoty Europejskiej, które mają na celu urzeczywistnienie swobodnego przepływu pracowników, w szczególności przepisy zawarte w tytułach I i II rozporządzenia nr 1408/71⁽¹⁾ oraz art. 39 i 299 WE (obecnie art. 45 TFUE i art. 52 TUE w związku z art. 355 TFUE), stoją na przeszkodzie temu, by pracownik, który jest zatrudniony poza terytorium Niderlandów na stałej konstrukcji na niderlandzkiej części szelfu kontynentalnego przez pracodawcę mającego siedzibę w Niderlandach, nie był ubezpieczony w ramach krajowego obowiązkowego ubezpieczenia pracowników jedynie z tego powodu, że nie mieszka on w Niderlandach, lecz w innym państwie członkowskim (w niniejszym przypadku: Hiszpanii), nawet jeżeli ma on niderlandzkie obywatelstwo i możliwość dobrowolnego ubezpieczenia się na zasadniczo takich samych warunkach, co warunki obowiązujące w przypadku obowiązkowego ubezpieczenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemierzających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (Republika Łotewska) w dniu 9 lipca 2010 r. — SIA Norma-A i SIA Dekom przeciwko Ludzas novada dome

(Sprawa C-348/10)

(2010/C 246/54)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SIA Norma-A i SIA Dekom

Strona pozwana: Ludzas novada dome